

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 28. FEBRUARJA 1941.

ŠTEV 25.

PRAVO ČUTENJE S CERKVIJO ZA CELO RESNICO!

Dandanes se marsikje opaža težnja, zvoditi krščanstvo na napačno pot in ga spačiti, skupaj z nekimi znaki, ki nas po pravici navdajajo s skrbmi. To tako zaradi njihove pogostnosti kakor zaradi resnobe.

KATOLIČANI NA SVOJ NAČIN

Danes nekateri trdijo, da so kristjani in katoličani, a na svoj način. Teže za nekimi prenovljenim katolicizmom, olajšanim za dobršen del prtljage, ki ga teži in odtujaže življenju. Dajejo mu obliko po svoji podobi, po svoji osebnosti, po svojem značaju, svojem načinu mišljenja in življenja. Izmed nauk, ki jih uči katoliška cerkev, izbirajo le one, ki jim ugajajo in kakor jim ugajajo. Zametavajo pa ostalo: do dolžnosti, ki jih nalaga Cerkev, so silno hladni; vršijo le one kreposti, ki se skladajo z njih računi in ne motijo njihovih strasti.

TAKOZVANA LASTNA SODBA

Danes moramo na veliko žalost opaziti, kako je neredko takozvana »lastna sodba« (a to je v resnici le tuja učenost in liberalna sodba!) nadomestila avtoriteto, ki ji gre o stvari odločati, kako si lastna pamet, ali bolje lastna strast in napuh, prilasčata pravico, razlagati božjo voljo. In to izven Cerkve in proti Cerkvi. Kako tjavendan napadajo in rešujejo najtežja verska vprašanja, brez primerne poznanja nauka, brez pravih pojmov o ustanovi Cerkve. Z malovrednimi pretvezami in odkrito krivično omeju-

jejo Cerkvi delovanje ali otežujejo naravni razvoj njene delavnosti. Zaliho in prezirajo Cerkev, ko ji odvzemajo pravice, ki pripadajo njeni učiteljski oblasti. Izključujejo iz mnogih področij življenja njeno blagodejno in posvečevalno delovanje in tako onemogočijo vpliv njenim naukom.

MORDA NEVEDE — TODA RUŠITELJI

Vsako razume, kako je takšno mišljenje v nasprotju z resničnim katolicizmom, kako oni, ki si prilasčajo ta način mišljenja in delovanja, postajajo rušitelji. Morda to nevede, ker se ne zavedajo usodnosti zlega načela, iz katerega izhajajo.

VSE V SKLADU S PAPEŽEM!

Vera Kristusova, ki jo označnja Cerkev, je organična celota resnic in zakonov, ki jih je razodel Bog sam. Zato je treba sprejeti vse, in to tako, kakor jih nudi in razlaga katoliška Cerkev. Le tedaj ohranijo svojo lepoto, veličino in učinkovitost. Katoliška Cerkev edina more ostvarjati v vseh svojih udih — in v velikem številu dejansko ostvarja — z vso popolnostjo veliki ideal svetosti, ki ga je Kristus zapustil človeštvu, da ga usmerja k Bogu in vodi k njegovemu večnemu cilju. Da torej v resnici hodimo za Kristusom, da nosimo vredno in s ponosom vzvišeni naziv »katoličan«, je potrebna tesna povezanost cele naše duše s katoliško Cerkvijo, naše pameti in srca, razuma in volje. Neizogibno potreb-

no je, da misliš, sodiš in delaš vedno in v vsem v skladu s papežem!

VSE CERKVENE UKAZE JE TREBA HVALITI!

To je pravi duh krščanstva, ki ga je sv. Ignacij Lojolski strnil v mojstrska pravila »Pravega katolicizma« in prav posebej v to temeljno načelo: »Vse cerkvene ukaze je treba hvaliti in to v duhu, ki je voljan in pripravljen, da išče razlage za njih obrambo, na noben način pa ne, da bi jih napadal.«

LEONOV NAUK

To Ignacijev načelo razvija Leon XIII. in očrtava v znameniti okrožnici Immortale Dei dolžnosti katoličanov nasproti Cerkvi. Pravi katoličan mora ljubiti »Cerkev kot skupno mater. Njene zakone mora spoštljivo izpolnjevati. Trpeti ne sme, da bi kdo kratil njene pravice. Prizadevati si mora, kolikor pač po svojem ugledu more, da jo bodo tudi drugi enako spoštovali in ljubili.«

Katoličan, vreden tega imena, ima dolžnost, »zavreči brez vsakega ustavljanja vse, kar se ne strinja z izpovedovanjem njegove vere, javne ustanove pa uporabljati, kolikor je po vesti mogoče, v varstvo resnice in pravice.«

»Krščanski duh, obramba katoliške vere »nujno terja, da vsi enodušno in kar se da stanovitno izpovedujejo nauk, ki ga Cerkev uči. Zato se je varovati, da ne bi

kdo zatisnil oči pred krivimi nauki ali se jim manj ustavljal kot zahteva resnica.»

Resnični katoličani ne morejo imeti dvojne vesti, ene politične in druge verske, ene javne in druge zasebne: »Ni dovoljeno pri dolžnostih razlikovati med zaseb-

nikom in državljanom, tako da bi v zasebnem življenju priznavali cerkveno oblast, v javnem pa bi jo zametali. Tako ravnanje bi pomenilo, družiti dobro s slabim in pošiljati človeka v boj s samim seboj. Človek mora biti vendar

vedno samemu sebi zvest in mora v vsem vršiti krščanske čednosti.»

To so značilni znaki pravega katolicizma. Brez teh znakov bodo ljudje spiritualisti, deisti, tudi »mistiki«, kot se imenujejo, ne pa katoliški kristjani v resničnem pomenu besede.

Katoliški tisk na Madagaskarju

Tisk na Madagaskarju se precej razlikuje od našega časopisja, kajti dnevnikov tam ne poznajo. Samo enkrat so z njim poskusili, pa niso uspeli. Sedaj izhajajo listi največ tedensko, nekateri pa še na daljšo dobo.

O takozvani visoki politiki listi nimajo navade poročati. Glavna poročila se sučejo okrog vprašanja, kako se razvija kolonizacija dežele.

Večina listov izhaja v domačem jeziku, četudi francoski uživajo mnogo predprav. Značilna lastnost domačinskega časopisja je nestanovitnost. Neprestano se pojavljajo novi listi, stari pa izginjajo.

Med vsem tiskom zavzema katoliški tisk zelo vidno mesto. Vsi katoliški listi so pisani v jeziku domačinov, šele zadnja leta je izšel prvi katoliški list v francoskem jeziku.

Število katoliških listov ni veliko, so pa zelo razširjeni. Misijonski predstojniki skrbno pazijo, da se moči ne bi preveč cepile. Tudi v tisku naj bi enotnost vsem pokazala, da je edinstvo Cerkvi nad vse ljuba.

Glavni list je »Križ«, ki izhaja tedensko v nakladi 9000 izvodov. Poznan je po vsem otoku, berejo ga tudi nekatoličani in ima od vseh listov največjo naklado.

Dvakrat na mesec izhaja »Glas resnice«, ki budi krščansko življenje med verniki in ki se najde v najbolj oddaljenih vaseh.

»Zrcalo« in »Naš list« sta glasila KA, ki zadnja leta tudi na Madagaskarju vedno bolj posega v življenje tamošnjih vernikov. Po njenem prizadevanju so dobili ondodni katoličani že l. 1938 prevod okrožnice Pija XI. »Divini Redemptoris«.

Pravijo, da je pajek rešil Mohameda! Maloverni! In vi se bojite za krščanstvo!?

Ivan Pregelj

KINOPODJETNIKI SO ŠE NEMIRNI!

Rdeči propagandni film »Cirkus« je pretekli petek nehal igrati.

Kakor čujemo, je vzrok izpremembi programa bil ta, da se film ni več izplačal vrteti, ker je bilo zadnje dni že premalo obiskovalcev. Iz tega se prav vidi, kakšne kvalitete je film, ki ne more vkljub ogromni reklamni niti za en teden prikleniti našega občinstva, drugič pa to dejstvo zgovorno kaže, kako ista korist, ki film priključuje, film zopet ustavi — namreč denar!

Ako kinski podjetniki menijo, da jim posel nese še premalo dobička, naj si pomagajo, kakor si znajo, toda sovjetski film v deželi, ki je tako moralno in državljanstvo občutljiva in tako katoliška, ni tržni artikel!

Na ta vsiljivi in boljševiški propagandni film in na njegovo brezbožno oglasno tehniko so »Mi mladi borci« in za tem drugi katoliški tisk že dovolj zgodaj in dovolj energično opozorili. »Slovenec« v št. 44. in »Slovenski delavec« v zadnji številki sta zapisala:

»Zadnja številka lista »Mi mladi borci« je prinesla članek »Boljševiški film pri nas«. V članku v jasnih potezah prikazuje, kako različna kino-podjetja samo zaradi denarja uprizorjajo malo ali nič vredne filme iz Sovjetske Rusije. Ti imajo glavni namen, da zavajajo nepoučene ljudi. Na grd način potvarjajo resnico in se laskajo brezbožnim gonom ter narod pretkano zastrepajo z boljševiško miselnostjo. O tem so tudi drugi listi, ki jim je kaj za zdravo rast naroda, že večkrat pisali. Na žalost pa niso svoje dolžnosti storili vsi, ki bi morali. To rafinirano okuževanje našega ljudstva bi morali namreč vsi brezpogojno zatirati. Ta film posebno označuje sledeča reklamnoizložbena slika: ...« Za tem lista v celoti citirata naš odstavek Razpelo v rokah klovna.

V isti številki pa »Slovenec« še na drugem mestu poudarja: »V kinu »Union« je več dni vrte sovjetski film »Cirkus«. Ta film je moralno vseskoz oporečen in tendenčen, zaradi česar je med vso slovensko javnostjo, zlasti pa med akademsko mladino, povzročil veliko ogorčenje.«

Ta načelna opozorila pa so boleče zapelka lastnike kina »Union« in vse kinopodjetnike, ki združeno izdajajo »Naš kino«, reklamni oglaševalnik za svoje filme; in tam notri so ponatisnili razna mesta iz našega načelnega članka »Boljševiški film pri nas«. Vendar pa so eno stvar iz našega članka svojim čitateljem grodo zamolčali:

namreč organizirano komunistično kontrolo nad prodajo vstopnic in njihovo odločilno besedo pri nakazovanju sedežev v dvorani!

V tem pogledu se torej sploh ne poskušajo braniti.

To reklamno oglaševalo za filme si je dovolilo neslano pripombo, da smo »še premladi, da bi mogli stvar prikazati javnosti tako, da bi bilo v vseh pogledih prave!

Kako se no stvar predstavila javnosti, da bo v vseh pogledih prav, o tem ne bo sodil reklamni oglaševalnik, ampak tisk, ki je za to kompetenten in za to poklican in o tem tudi soditi dolžan. Naravnost občudovati pa moramo predrznost tega tiskarnega organa ljubljanskih kinopodjetnikov, ko bi si v isti notici rad prisojal tudi — načelno besedo o moralni neoporečnosti sovjetskih filmov!

Da bi si torej nek kupčijski oglaševalnik upal, postaviti se ob stran katoliškemu tisku — in njegove sodbe celo kritizirati, tega še nismo doživeli! Zato bo dobro, da povemo tudi za druge, da ima v moralnih in moralno-načelnih stvareh izključno kompetenco načelni in vzgojni tisk; reklamni tisk pa ima, če hoče biti stvaren, samo možnost, njegove konstatacije voljno priznati ali pa — biti tiho!

Kar pa se tiče še druge neslane opazke, češ da proti sovjetskim filmom demonstrira mladina, pa povemo le toliko, da je mladina najštevilnejši obiskovalec kinematografov in pravi kruh kinopodjetnikov, zato pa ima tudi pravico nastopati, kedar ji mesto razvedrila hočejo nuditi strupa, bolj kot vsaka druga »starost«!

V kakšno načelno polemiko se pa — z reklamnim oglaševalnikom seveda ne moremo spuščati!

Lov na atakih

Medtem ko se Haraguro bori za življenje, se Cujoj bori s strastjo zaradi zlorabe gostoljubja. Haraguro se začne počasi umikati. Oslabljen od pomanjkanja, ki ga je trpel zadnje tedne, se umika pred točo dobro merjenih udarcev. Udarec, hiter kot blisk, mu spodmakne orožje iz rok. Preden pa more seči po kratkem meču, mu ga nasprotnik že iztrga. Ko hoče prijeti malo bodalo, ki tiči v nožnici, ga primejo vojaki za roke in mu jih držijo za hrbtom. Njegovi sovražniki so bili hitrejši.

Cujoj malo krvavi. Eno rano ima na roki in eno na rami. Niti ne zmeni se zanju. Dajmiju, ki ga opozori, odgovori:

»Naprej, moramo videti, kako se je ta izdajalec lagal!«

»Bonec, pelji nas dalje!«

Seišin je prišla pred vrata, ko je slišala rožljanje orožja. Tedaj zagleda prihajati po hodniku ljubega brata s četo oborožencev. Zviti bonec, ki mu ne zaupa, gre prvi, toda obstane ob njenem pogledu.

»Brat krvaviš? Kdo te je ranil?«

»Pusti me!« ji odgovori. Ves se še trese od bojnega duha. »Sedaj imamo drugo delo. Bonec, kje je padre-sama, kot ti misliš?«

»V prvi princesini sobi je z vsemi kristjani!«

»Oprosti, sestra, da moram v tvoje sobe. Potrebno je.«

Vsi vstopijo. Vse je prazno. Samo dve Seišini služabnici prestrašeno pritečeta. Bonec se je do smrti prestrašil. Preko Cujojevega obraza gre lahen nasmeh. Torej vendar nič. Dajmijo gleda vprašujoče okoli.

»Sestra, povej mi ali je tu kak krščanski duhovnik?«

»Ne, nobenega ni. Pojdite po vseh mojih sobah! Rada vas peljem. Preiščite vse! Toda padre-same ni pri meni.«

Cujoj se obrne. V boju s Haraguro mu je jeza vzkipela. Obrne se k boncu in kriči:

»Bonec, glej, da izgineš! Teci k svojim lažnim bratcem! Preveč si bil predrzen, sicer te bom dal umoriti. Ali je to tvoja zahvala? V trenutku moraš izginiti!«

Ves tresoč se posluša bonec Cujojeve besede in takoj izgine.

Cujoj se glasno zasmje.

»Dajmijo, tu ni nič. Pojdimo v sobano! ... Naju so nalagali ... Prišel je zdravnik!« ukaže vojakom.

Ko sta prišla v sobano, prosi dajmija:

»Gospod! Razloži mi uganko, ki si mi jo danes zadal. Kaj naj to pomeni?«

»Cujoj-dono! Vem, da si mi zvesto vdan. Verjamem ti, da o padre-sami nič ne veš. In če je bil tu, o tem ne bomo preiskovali. Veš, kako ostri so zakoni. Na vsak način ga ni več tukaj. To zadostuje. Verjamem tvoji sestri, ki se kot kristjana ne bo lagala. Še nekaj mi preostane. Ukaži, naj privedejo Haraguro!«

Tlesk z rokami prikljče vojake, ki takoj izvrše povelje.

»Sam veš,« prične dajmijo, »zakaj si obtožen. In danes je k vsemu temu prišlo še nekaj novega. Delal si proti mojemu povelju, ko si prijel za orožje. Oskrunil si gostoljubje, ravnal si kakor ropar, ne pa kot vitez, čeprav se še vedno tako imenuješ. Nalagal si nas. Ne preostane ti več veliko.«

»Jamaguči me bo maščeval!«

»Ne smeš pretiti! Tvoja usta bodo kmalu onemela. Jamaguči mi bo še hvaležen, ker tako delam. Slišal boš takoj obsodbo, ki sem ti jo namenil. Danes opoldne te bo golega in uklenjenega prepeljalo dvanajst vojakov skozi mesto na ladjo. Pot od obale do Sage boš prehodil prav tako. Pred teboj bodo nosili napis s tvojim imenom in s tvojimi zločini. V Sagi te čaka križ kot razbojnika.«

Tresoč se od jeze posluša Haraguro svojo obsodbo. Cujoj pa prosi dajmija:

»Gospod, on je vendar vitez. Pusti mu častno pot v smrt.«

»To bi bil lahko že napravil. Preboječ je.«

»Tudi za nas je bolje, če tako umre.«

»Prav! Odpeljite ga, dajte mu bodalo! Toda pazite, da ga ne bo uporabil proti vam!«

Haraguro odide. Dajmijo pa govori s Cujojem o njegovi sestri.

»Mogoče je, da je Nakaura bil tu. Toda pustimo to! Mislim, da se hoče šogun boriti z vsemi silami. Zavistnih je kajpada dosti, ki bi si tudi s krvjo radi pridobili tvoj grad. Svetujem ti, prijatelj moj, varuj se!«

»Gospod! Svoji sestri puščam v vsem svobodo. Sam sem vitez in se ne morem prištevati k temu tujemu nauku. Toda Seišin hočem prav tako, kakršna je. Če jo je tako napravilo krščanstvo, ne vem. Toda našel še nisem ženske, ki bi bila tako plemenita, tako čista, tako dobra kot je ona.«

P. PLUS:

„Ižarevajmo Kristusa“

Pred nedavnim smo dobili v slovenskem prevodu globoko knjigo, ki jo je napisal jezuit p. R. Plus. Knjiga ima podnaslov »Beseda modernim apostolom«. Za apostole, za člana K. A., posebno za žosiste je p. Plus že mnogo pisal. Zanje je pred leti izdal 4 zvezke kratkih premišljevanj; še zdaj mnogo piše. Zato dobro pozna delo v KA z vsemi zahtevami in težavami. Ker je apostolsko delovanje dolžnost vsakega katoličana, — vsakega katoliškega dijaka še posebno — je to delo namenjeno nam vsem.

Knjiga razlaga štiri nujne pogoje uspešnega apostolskega dela, ki jih označujejo naslovi: stopimo z višave, učlovečimo se, trpimo, živi pokopani. Z globokim razumevanjem mladega človeka pokaže pisatelj v prvem delu, kako je za apostolsko delo potrebna ponižnost, popolna zatajitev samega sebe in zaupanje v Boga. Ravno to je ena najtežjih nalog, ker smo vsi tako sebični, ker je na svetu »napuh življenja« (1 Jan 3, 16). Ta del je v knjigi tudi najbolj širneje obdelan, ker je ponižnost pogoj za vse drugo.

V drugem delu je govor o zgledu. »Napravimo resnico vidno in privlačno,« nam nujno priporoča pater Plus. A to bo le tedaj, če bo naš zglede res junaški. Vsaka stran, kjer pisatelj o tem govori, je polna bogatih misli, — p. Plus navaja tudi klene izreke drugih pisateljev in mislecev — vsaka stran kliče po dejanskem izvrševanju navodil.

Govoriti o žrtvah tako, da človeka ne odbiješ, ampak pridobiš in navdušiš, je težko in zahteva globoko poznanje mlade duše. A p. Plus to zna. Tako nam v tretjem delu pokaže nujno zvezo med osvajanjem in žrtvijo, da se zazdi ta zveza sama ob sebi umevna.

Zadnji del nekako povzame misli iz vse knjige, zlasti močno poudari začetno misel o ponižnosti in nam pokaže Učenikov zgled. Opozori nas posebno na potrpljenje in zaupanje, saj mlad človek je navadno tako nepočakan. Močno je zadnje poglavje: Poskusimo! Še nekaj praktičnih navodil, opozorilo, da glejmo v bodočnost in se zaupajmo Cerkev in: na delo!

O velikem geniju Leibnizu je znano, da je vsak dan prebiral Tomaža Kempčana: »Hoj za Kristusom«. Nekoč je dejal: »Blagor jim, ki tako žive, kakor ta knjiga uči in se ne zadovoljijo, da bi jo le občudovali!« Podobno velja o tej knjigi. Nevarnost je, da bi kdo knjigo samo z velikim užitekoma bral, užival ob duhovitih mislih, se ogrel ob toplih besedah, ob koncu pa knjigo

zapri in jo odložil z besedami: lepo je napisano. In nič več! Kvečjemu morda še to, da bi bližnjemu kdaj bral kakšno lekcijo iz nje. Nikar naj se pri nas to ne zgodi! Prebirajmo knjigo in delajmo, kakor nam govori. Za našo duhovno rast in osebno oblikovanje je zares velike vrednosti. Vsakdo more imeti od nje veliko koristi, a to le pod pogojem, da se bo sam po njej ravnal in nato s svojim življenjem in zgledom bližnjemu pridigal.

(Cena je vezani knjigi 24 din, broširani 16 din. Strani ima 120.)

Delovanje žesistov tudi med vojno ne počiva

Žesisti (francoska dijaška KA) tudi v času vojne razvijajo svojo delavnost in tudi v teh razrvanih razmerah ob porazu sta se izkazala žesistovski idealizem in požrtvovalnost.

Žesisti so se v glavnem vrgli na organizacijo pomoči dijakom, ločenim od svojih družin, in na delo za pomoč dijakom ujetnikom. Pomagali so organizirati zavetišča za dijake-begunce, ki so bili brez sredstev in ki bodo tako mogli nadaljevati svoje študije.

Vsi žesistovski odseki so z vneto pomagali pri Narodni pomoči. Tako je n. pr. odsek iz Villeurbanne v enem samem dnevu nabral nad 500 kg oblek. Trideset žesistov v Rodezu je prav tako nabralo več tovorov obleke in čez 3.000 frankov. V Chambéryu je skupina mlajših žesistov (pod 15 let) napravila sprehod v gozdove, kjer je nabrala veliko dračja in drv, ki so jih potem razdelili revnim družinam. Lyonska zveza je skupno z drugimi študentovskimi društvi organizirala zavetišče v l'Alpe d'Huez.

Posebno velika je njihova skrb za begunce. O božiču so preskrbeli družinam beguncev božičnega peciva. Na koločvoru v Rodezu so sodelovali žesisti in skavti pri raztovorjevanju prtljage lorenskih beguncev. V Castresu je odsek obiskal večino družin in jih prosil za razne igrače, da je tako omogočil tudi ubogim begunskim otrokom, da so se veselili božičnega drevesca. Ravno tako so v Carcassonnu razdelili za božič beguncem igrače in obleke.

Učenci neke šole so imeli vsako leto navado, zbirati denar za zaključni banket. Tudi to leto so zbirali denar, toda njihovi prispevki niso služili tradicionalnemu banketu ob koncu leta, ampak so poslali denar Narodni pomoči, ki bo s tem denarjem pomagala potrebnejšim.

Tako delajo in se vzgajajo v duhu požrtvovalnosti in nesebične bratovske ljubezni naši francoski tovariši žesisti.

Medtem ko še govorita, vstopi vojak in javlja:

»Haraguro prosí Cujoja, da izkaže vitezu zadnjo čast.«

Cujoj razume, da hoče ponosni Haraguro napraviti samomor na naj-slovesnejši način, in odvrne:

»Povej, da Cujoj ne bo nobenemu vitezu odrekal zadnje časti. Toda k Haraguru ga ne bo.«

Kmalu poroča vojak obema vitezoma:

»Haraguro-dono je mrtev!«

»Nočem ga več videti! Pokopljite ga, kakor se spodobi za samuraja in pospravite sobo!«

Prijateljsko se dajmijo in Cujoj poslovita.

»Varuj svojo sestro!« je njegova zadnja beseda.

*

Mnogo bi se dalo še povedati o apostolskih potovanjih padre-same. Srečno je prišel v Omuro in odšel odtod v Čikugo in Bucen. Spomladi je bil v Kokuri. Akira je ostal njegov spremljevalec. Videl je zopet starega Tomaža, ribiče v Higu in vojaka, ki sta zbežala z njima z Do-sime in sta prav tako postala ribiča v Higu.

Se eno blagoslovljeno leto je bilo namenjeno padre-sami, dokler ga niso končno v avgustu 1633. ujeli biriči in je 18. oktobra s 40 drugimi duhovniki, dominikanci, jezuiti in laiki v častiljivem mučeništvu, ki si ga je želel in izprosil z molitvijo, poveljal Boga in Cerkev.

K O N E C

ANKETA O KATOLIŠKEM LEPOSLOVJU V „LA CROIX“

Predsednik žesistov (krščanske mladine svobodnih poklicev) v Puyu odgovarja na anketo o katoliški književnosti:

Francoska obnova mora biti krščanska obnova, če hočemo, da bo resnična in trdna.

Katoliška književnost ima v tej obnovi veličastno vlogo, saj je eno najmodernejših sredstev Katoliške akcije.

Zdi se mi, da mora v sedanji uri ta književnost zastaviti vse sile, da pride v stik z mladino, z mladino, ki prihaja in ki bo prihodnja Francija.

Pod tem vidikom torej in to samo s stalščica mladih so po mojem mnenju za katoliško književnost potrebne te lastnosti:

Glede opreme:

Knjige naj ne bodo prevelike, lepo tiskane, čedne zunanosti.

Glede vsebine naj bo katoliška književnost:

Vesoljna: katoliška književnost naj se bavi z vsem, kar zadeva človeka v katerem koli stanu in kraju brez razlike rase.

Optimistična: »Ne smemo učiti, kaj je lepo, s tem, da vzbujamo stud do grdega«, je opominjal Peguy, »ampak s tem, da kažemo očarljivost lepote«. Zato naj se

katoliška književnost, čeprav stvarna in resnična, ne bavi na dolgo in široko s tem, kar je črno, ampak naj nam kaže lepoto, ki stremi kvišku.

Borbena: Nauči naj nas, da se resnično veselje poraja v naporih in žrtvah in da je naše življenje boj; nauči naj nas, da je čisto mogoče biti stoođtotni katoličan in smučarski ali plavalni prvak. Nedvomno je bilo v zadnjih letih mnogo prizadevanja za to, toda to je treba še podvojiti.

Pogumna: s tem se obračamo tako na dnevni tisk kakor na književnost.

Glede oblike: Katolicizem je za vse ljudi; najboljšo sredstvo za izpolnitev teh pogojev se mi zdi roman, ker ga pač bere največ ljudi. Prednjači pa še v tem, da glede na obliko ni vezan, po obsegu pa more biti zelo obširen. Tako bo zlahka postal osvajalen in brez težav prikazoval krščanske resnice v prikupljivi obliki. V poeziji in eseju se je težje svobodno gibati; obrača se pa tudi na omejen krog. Vendar more katoliška književnost tudi tu kakor v romanu uresničiti veličastno nalogo in zelo vplivati posebno na elito.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Mistjovska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).